

bliver gravet i Sandet, det er det, jeg vil kalde det heldigste Tilfælde. Det andet er, at det vil vise sig, at det vil Havet ikke, men der vil heller ikke løbe noget Vand igennem, for Sandvandringen udefra vil sande den til og skylle Sandet ind i selve Fjorden, saa at Sejladsen bliver umulig for Fiskeskuderne, og det var for deres Skyld, Gennemgravningen skulde foregaa. Hvis det sker, tro de Herrer saa ikke, at Millionbevillingen kommer? Jo, det tro De. Det tredje er, at Havet bryder sig fejl om Renden, men skyller over, og Renden bliver langt, langt bredere. Der sluser da for meget Vand ind, som volder Oversvømmelser nede mod Syd, hvilket jeg har søgt at anskueliggøre ved at vise Kortet. Det er den tredje Ting. Og i saa Tilfælde bliver der ogsaa Trang til Millioner, saa jeg ved ikke, hvorfor vi ikke skulde have taget disse straks, saa havde vi da staaet enige for saa vidt og været klare over Stillingen. Men først at grave Renden og saa blive kede af den igen og jævne den ud, tror jeg ikke paa, for man bliver ikke ked af den, inden Havet har vist sig ikke at ville følge den, og saa er man ikke længere Herre over den. Det er Sagen. Jeg maa derfor være imod dette Forslag. Jeg kan ikke andet, fordi de Ejere, hvis Repræsentant jeg er, ville kræve Erstatning, dersom det bliver for galt med Oversvømmelse, og saa vilde jeg staa ilde i det, om det var mig, der til den Tid var deres Repræsentant, og ellers min Eftermand.

Saa siger man, at Renden ved Hvide Sande skal være saa meget bedre for Fiskerne. Det kan jeg ikke indse. Hvorfor? Havet er alle Vegne, og de fiskerikyndige udtale endda, at ret Nord for Horns Rev er der noget Læ helt op til Midten paa Klitten, og der ere de bedste Fiskepladser, hvor Havet ikke er alt for uroligt.

Men selv om det nu ikke gaar saa galt, men gaar saa noget nær, som Finansudvalget, i alt Fald dets Flertal, muligvis har tænkt sig, er dog det, der vil ske, det kunne de Herrer være overbeviste om, og det vide de, som ere Landbrugere og have haft lidt med Enge at gøre, ogsaa godt, at enhver som helst Forandring enten af Vandstanden eller af Udgrøfningsforholdene eller saadant bevirker, at Græsarterne blive forandrede. Sidste Gang, i 1892, da man gennemgravede det nuværende Udløb ved Nymindegab, var jeg selv Karl for at kunne bjærge Hø — jeg havde min Gaard den Gang —, og det tog saadan noget som 4—5 Aar, inden den samme Fylde kom igen, som der var før Gennemgravningen.

Saa lang Tid tager det, inden Græsarterne veksle, fordi flere af dem ere fleraarige. Det veksler fra Fladgræs til Rundgræs og omvendt. Jeg skal i denne Forbindelse blot nævne, at jeg lagde Mærke til, at en Del af Finansudvalgets Medlemmer og andre, som vare med paa Turen, syntes, der var saa lidt, der var næsten ikke noget at slaa efter. Nej, det var ikke langt, det var formodentlig ikke længere end som saa. Men saadan skal den Slags Græs jo være. Blot det er tæt, er det godt, det er ikke Længden, det kommer an paa. Et langt fladt Græsstaa er ikke nær saa nærende som et rundt Græs med Knopper paa, som paa en Maade, kort udtrykt, ligner Havre. Det har meget mere Værdi. De Herrer skulde læse en lille Bog, der er udgivet af Magister Meinert, hvor han taler om Forholdene ved Engene nede ved Ribe og netop kommer ind paa den Ting med Græsarterne og deres Omskiftning, naar man forandrer Vandstandsforholdene. Derfor er det ikke heldigt at blive ved at forsøge og forsøge ret meget. For skal man saa atter til noget andet, vil der atter ske Skade paa Engene ogsaa med Hensyn til selve Græsvæksten.

Men hvad siger Erfaringen? Erfaringen siger, at der har været Oversvømmelse flere Gange, saa at det kan blive galt med Oversvømmelse. Det stammer ikke fra, at Fjorden ikke kan tage Vandet, som strømmer til den fra de 56 Kvadratmil af Jylland, der afvandes gennem Skernaa, Deltaet. For det er bevist med klare Tal ved Hjælp af Vandstandsmaalinger og Nedbørsmaalinger, at et bestemt givet Aar, hvor Nedslaget var størst, løb Vandet hurtigst ud. Men det var, fordi man nu havde renset op; saa Vandet kunde komme ud i Fjorden, og naar det kom derud, kunde Udløbet godt klare det. Men saa længe Reguleringen ved Skernaaen ikke var foretaget, gav man altid Fjorden Skylden. Den daværende Vandbygningsdirektør Otterstrøm sagde Gang efter Gang, paa Møde efter Møde, og skrev det ogsaa: Det er ikke det, der er Grunden, skaf os Vandet ud i Fjorden, saa skulle vi nok klare det. Og det viste sig, at da Reguleringen var sket, fik Manden Ret. [Ærede Medlemmer, som vare med paa Turen, ville erindre, at Jernbanen gik ikke længere end til Nørre Nebel, og at man der straks kører ud i Engene. Jeg skal blot nævne, at i 1825 kunde man sejle med Baad der, hvor Køreturen begyndte. Saa langt var Vandet oppe den Gang.

Jeg skal ikke gentage, hvad jeg tillod